

[Rytter.]

udbetale de $\frac{5}{6}$ af Arven til dem, men man lader den ene Sjettedel henstaa, for at man eventuelt kan faa nye Oplysninger; man kunde, om jeg saa maa sige, lade denne Del henstaa for Boets Regning. Det vilde betyde, at man ikke generede de Arvinger, om hvem man vidste, at de havde overlevet, de fik straks Arven udbetalt, medens man med Hensyn til den Arving, om hvem Skifteretten var i Tvivl, kunde lade hengaa et Aar eller to eller hvor meget man nu synes. Man vilde dertil kunne indvende: ja, men man krænker Arvingernes Ret til at faa Arven udbetalt. Men det gør man efter min Mening ikke. Thi som Forholdene nu er — og jeg kunde anføre mange Eksempler derpaa —, medfører et saadant Forhold, at Skifteretten siger: nej, vi tør ikke udbetale noget af Arven, for vi er i meget stor Uvisshed med Hensyn til den ene af Arvingerne. Dette vil medføre, at alle seks Arvinger kommer til at vente. Jeg kunde derfor tænke mig, at man ved en ubetydelig Ændring gav en Bemyndigelse med Hensyn til den Arving, om hvem der hersker Uvisshed, og om hvem Skifteretten ikke tør sige hverken det ene eller det andet, saa at dennes Arv kunde henstaa i nogen Tid, indtil Skifteretten var blevet mere klar over Forholdet. Ellers vil dette Forhold medføre, at Bøbehandlingens som Helhed vil blive standset.

Jeg er ligesom det ærede Medlem stærkt i Tvivl med Hensyn til §§ 26—28. Jeg er bange for, at de foreslaaede Bestemmelser vil virke for absolut, navnlig under de nuværende Forhold, hvor vi lige har oplevet Krigen. Det forekommer mig haardt, at man, naar der er afsat Arv til en Person, om hvem man ved, at han har overlevet, men som man ikke kan komme i Forbindelse med, fordi man ikke kender hans Opholdssted, siger, at 10 Aar efter Arvefaldet kan Pengene udbetales til andre. Lad os sætte Sagen paa Spidsen og tænke paa et Tilfælde, hvor en Mand muligvis er kommet i Koncentrationslejr. Man hører fra ham, det er ikke forbudt Manden at skrive hjem til sin Familie; men han maa ikke skrive noget om, hvor han er. Man hører fra ham en Gang om Aaret. Maaske hører man fra ham, skal vi sige 1. Januar 1950. Men efter Lovforslaget maa Arven udbetales 2. Januar 1950, idet der da er forløbet 10 Aar efter

Arvefaldet. Jeg er bange for, at man her er kommet for langt ud. Jeg kunde nævne flere Eksempler, men skal ikke gøre det; det kan vi drøfte i et Udvalg.

Endelig har jeg en Bemærkning at gøre, som den højtærede Justitsminister ikke vil blive overrasket over. Der staar i Lovforslaget: „Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne...“. Det er jeg ked af, og Grunden dertil er, at ligegyldigt, hvordan man ser paa Forholdet mellem Færøerne og Danmark, selv efter det Tilbud, der nu er afgivet, hører Arvereglerne til de Regler, som skulde være fælles for Færøerne og Danmark. Kommissionen havde ogsaa foreslaaet den almindelige Formulering, at Loven skulde gælde for Færøerne med de Modifikationer, som Lagtinget foreslog, og det forekommer mig en naturlig Ordning at opretholde den Regel.

Lovforslaget er rent sagligt, og jeg finder det glædeligt, at et saadant Lovforslag er kommet frem. Det nærmere kan vi diskutere i et Udvalg.

Malchau: I det væsentlige er det foreliggende Lovforslag i Overensstemmelse med det Udkast til Lov om borteblevne, der findes i den af Kommissionen af 13. Maj 1936 afgivne Betænkning. Det maa hilses med Tilfredshed, at der nu søges gennemført faste Regler vedrørende borteblevne Personers Forhold, idet Forordningen af 11. September 1839 kun angaar Behandlingen af en borteblevens Formue og Bestyrelsen af Midlerne m. m. Ganske vist findes der i Ægteskabsloven af 30. Juni 1922 bl. a. Regler om eventuel Skilsmisse for den tilbageværende Ægtefælle, og andre Bestemmelser har man i Loven af 30. Juni 1922 om Umyndiggørelse og Værgemaal, hvortil kommer den midlertidige, under Krigen gennemførte Lov af 31. Maj 1940 om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe og Luftfartøjer, men i øvrigt har man altsaa ikke i dansk Ret kendt til det, der i Lovforslaget indeholdes om Adgang til Dødsformodningsdom med derat følgende Virkninger. Det vigtigste Afsnit i Lovforslaget er vel derfor nok Kapitel 2 om Adgang til Afsigelse af Dødsformodningsdom over en forsvunden Person. Begæring herom kan efter Lovforslaget indgives 10 Aar efter, at den borteblevne sidst vides at have været